

לְשִׁבֻּת הַיָּמִים.

וַיּוֹם הַשְׁלִישִׁי בָּאֵי בְּרִחוּמִים רַבִּים תְּשָׂא בַּתְּהַמֶּלֶךְ אֶת עִינֵּיהֶنֶּא לְהַעֲבֵד. קְמַצָּה שְׁפִתִּי שְׁנִי וְאֶמְרָה: – הַלָּא יָדַעַת הִיא יָדָע: יוֹם יוֹם יַגְשֵׁק הַעֲבֵד אֶת סְנַדְּלִיכָּה וְבַמְּעַמְּקִי יַעֲתֵר אֲלֵיכָם.

– הוּא לֹא יַשְׁחִית טְהָרָם – יַצְטַקֵּק הַעֲבֵד.
– וַיְשַׁחַת – תֹּוֹאֵל בַּתְּהַמֶּלֶךְ – וְאֵת כִּי יוֹסֵף וַיַּעֲרִיצֵם יַבְּכֵה וַיַּתְפְּלִלֵּה.
– לֹא אַלְילִים עָמוֹ – יַעֲנֵה הַעֲבֵד בְּשָׁפֵל עִינֵּים.
– וְלֹמַה הַתְּפִלֵּל אֲלֵיכָם גַּם תָּמֹל גַּם שְׁלֹשָׁם?
– אַיִּגְנוּ יוֹדָע.

כָּלָמָה הִיא לְבַתְּהַמֶּלֶךְ. גַּרְשְׁתָּהוּ מַעַל פְּנֵיכָה.
וּבָקָר יוֹם הַרְבִּיעִי תְּשָׂא בַּתְּהַמֶּלֶךְ אֶת עִינֵּיהֶןֶּא לְהַעֲבֵד,
וְעִינֵּיהֶןֶּא גְּדֹבּוֹת:

– הַלָּא הִיא יָדָעָה אֶת רְצׂוֹנוֹ אֶת אֲשֶׁר יְהִי רְצׂוֹנוֹ לְהַעֲלוֹת
לְפָנֵיכָה יוֹם יוֹם פְּרָחִים רַעֲנָנִים – תֹּדְבֵּר בַּתְּהַמֶּלֶךְ.
יַוְסֵּף הַעֲבֵד יַעֲנֵה בְּגָאוֹן:
– אֶת הַרְצׂוֹן לֹא מַנְעֵה הָאֱלֹהִים אֶת מַנְעֵה הַעֲבֵד.
– גַּם לֹא תְּרַע עִינֵּה – תֹּדְבֵּר בַּתְּהַמֶּלֶךְ – כִּי יַבְּאֵא לְפָנֵיכָה
פְּרָחִים רַעֲנָנִים בַּבָּקָר בַּבָּקָר, אֶת תְּחִנָּה וְתִתְפָּאָר.
– אַחַת הִיא . . . יַגְמַגֵּם הַעֲבֵד.

רַע הַכָּבָר בַּעֲנֵיכָה בַּתְּהַמֶּלֶךְ וְתִגְרְשָׁהוּ.
בַּיּוֹם הַחַמִּישִׁי סָר רֹום בַּתְּהַמֶּלֶךְ וְתִרְגּוֹן. וּכְבוֹא הַעֲבֵד
לְהַבְּאֵא אֶת הַסְּנָדְלִים וּפְרָחִים אֵין בַּיּוֹן קָצֵפה בַּתְּהַמֶּלֶךְ. הַרְיִמָּה
קוֹלָה עַל הַעֲבֵד וְתִצְנֹהוּ עַל דִּבְרֵי הַפְּרָחִים.

– עַבְדָּה הִוא – עַנְהָה הַעֲבֵד וַיַּכְרֵעַ בָּרֶךְ – עַשְׂה יַעֲשֵׂה אֶת
מִצְוֹתָה.
– וְאֶת הַפְּרָחִים מְפִיל לְגַלְילִי תְּחִנָּה – פְּרָעִימָהוּ בַּתְּהַמֶּלֶךְ.
חַמְרִישׁ לְהַעֲבֵד.
– וְלֹא יַרְעַל בְּפֹו אֲשֶׁר יַתְגּוֹלְלוּ פְּרָחִי מְתַתְּגַלְילִי תְּחִנָּה? –
פְּרָעִימָהוּ בַּתְּהַמֶּלֶךְ שְׁנִית.

– לֹא לוֹ, כִּי לְהַיִוְה הַפְּרָחִים, וְהִוא מֵה – יַעֲנֵה הַעֲבֵד
בְּגָאוֹן.

כָּעֵס גָּדוֹל כְּעֵסָה בַּתְּהַמֶּלֶךְ עַל הַעֲבֵד וְתִגְרְשָׁהוּ. וְלִיל יוֹם
הַשְׁשִׁי בָּאֵי לִיל נְדוּדִים וְאַיְזָנָשָׁהָה. עֲגֹמָה בַּתְּהַמֶּלֶךְ, שְׁוֹמְמָה,
בְּפִשְׁחָה עֲזֹבְתָּה, לְעַבְדָּ קָצְרָה רַוְחָה, רַוְגָּתָה. נֹזְעָת. וְעַם לְבָה
אָזְרָה לְקַשְׁתָּה אֶת הַאֲהַבָּה הַמְּסֻתָּרָה מִלְבָד הַעֲבֵד הַגָּא. כְּלָתָה
נְפִשְׁחָה וּבְטָרָם שְׁחָר מְפַרְץ בְּפַעֲמוֹן. הַעֲבֵד חָרֵד לְבָוָא.
אֶת הַסְּנָדְלִים טָרַם יַצְחָצֵה, אֶת הַפְּרָחִים הַגָּה הַגָּם בַּיּוֹן.
בְּעִינֵּים מְגֻרוֹת תְּבִיט אֲלֵיכָם בַּתְּהַמֶּלֶךְ וּבְשְׁפִתִּי חָן מְשָׁאָל:

– הַפְּרָחִים אֲהַבְתָּם הַפְּרָחִים?

עָבֵד הִיה לְבַתְּהַמֶּלֶךְ, יִפְהָ תָּאֵר וַיְפָה מְרָאָה, וּבָקָר יַצְחָצֵה
אֶת סְנַדְּלֵיכָה מִקְטָפִים. וַתְּהִי בַּתְּהַמֶּלֶךְ צֹוֹפָה לוֹ, כִּי יָדָעָה
כִּי אָוֹהָב הוּא אֶתְּתָה. וְהַעֲבֵד רַם בְּאַהֲבָתוֹ וַיַּשְׂם נְפָשׁוֹ סְטָר לְהָ
וּבְמַעַמְּקִי יַגְזַרְבָּה פָּאוֹצֵר חַמְקָה.

וְפָעַם בָּאָבָיב בְּשַׁחַר, הַפְּנִזְחָה הַלְּעָל וַיַּגַּע אַרְגָּמָן אֶל פָּאַת
שְׁמִים הַגְּעוּרִים, וְנָאָה הִיה הַעוֹלָם, בְּעָנָן וַיְרָק, וְהַאוֹיר הַטְּלִיל,
מַדְשָׁן בְּשָׁמֶן, רַיִם גָּן וַיְרִים שְׁדָה, הַשְׁקָה אֶת הַעֲבֵד, אֶת מַצְחָצֵה
הַסְּנָדְלִים, וַיַּשְׁבַּר – וַיַּרְא בְּשַׁחַר בָּרֶךְ הַסְּנָדְלִים אֶת צָלָם
אֲהַבְתָּו, חָלוּמוֹ רַקְמָת שְׁנִי. רַאֲה וַיַּפְסַח לְבָבוֹ: הַיּוּמָד? הַלָּא
גָּלוּה יַגְלָה לְבַתְּהַמֶּלֶךְ אֶת סְדוֹר הַקְדּוֹשָׁ!

בָּא וְהַעֲמִיד אֶת הַסְּנָדְלִים בְּפִדְחָה, כְּכָלִי קְדָשָׁ, עַל
מַרְבְּדִיּוֹר, נְשָׂא יְדָיו הַשְׁמִימָה וַיִּשְׁבַּע:
– אִם פָּנָוד לְשׁוֹנִי בְּפִי לְהַגִּיד לְבַתְּהַמֶּלֶךְ – מִפִּי
אַנְקְרָבָה; אִם פְּחַמְד עַנְיִן יִפְהָ – אַנְקְרָבָה; תְּגַע יִמְנִי בְּבַתְּ
הַמֶּלֶךְ – בְּשַׁמְּאָלִי אַגְּדָעָה, וְשַׁמְּאָלִי תְּגַע בָּה – אַשְׁרָפָה
בְּאָשׁ.

לֹא יַבְּעַ הַעֲבֵד אֶת אֲשֶׁר תִּעַמֵּד בַּתְּהַמֶּלֶךְ מַאֲחָרִי הַדְּלָת
עַרְמָה, חֹורֶת כְּאֵילָת הַשְּׁחָר, וּמַרְעִיךָה לְשָׁמָע אֶת דְּבָרֵי הַשְׁבּוּעָה
יַזְאָאִים מִפִּיו.

בָּקָר – בַּתְּהַמֶּלֶךְ הַגָּה הַגָּה. רַוְחֹות זְפּוֹת, בְּנֵפִי מִשְׁיָּה
הַשְׁכִּימוּ לְהַיּוֹם מַכְלָב בָּקָר וַיַּעֲרֹוקָה. מַעַם רַחַש מִיְתָרִים בְּקִי
דְּקִים, רַבְתָּ גְּבַל מִשְׁכִּים, הִיא יוֹשְׁבָתָה, צְפִרְירִית וְעַלְיָה –
מַצְפָּה לְעַבְדָּ.

וּבְעַמְּדוֹ לְפָנֵיכָה וּבִקְרִיו הַסְּנָדְלִים הַצְּחָצִים וְהַבִּיטָּה אַלְיוֹ
בַּתְּהַמֶּלֶךְ בְּשַׁחַק-עִינֵּים, הַתְּחַטְּאָה לוֹ, קְמַצָּה שְׁפִתִּי שְׁנִי וְאֶמְרָה:
– וַיַּדְעַ עַבְדָּ, שְׁבַן בְּחֹור נָאָה הוּא . . .

אַרְצָה יִשְׁתְּחַוו הַעֲבֵד וּבְבִשְׁתָּ פְּנִים יִשְׁבַּי:
– עַבְדָּ בַּתְּהַמֶּלֶךְ יַדְעָ: יֵש לְבַתְּהַמֶּלֶךְ קְטָן נָאָה . . .
– וַיַּדְעַ אַיִּגְנוּ בְּאַהֲבָה, הַקְטָן . . . תְּמַגֵּן קוֹלָה בַּתְּהַמֶּלֶךְ
וְשְׁפִתִּה חַמְקָה.

בְּרִחוּמִים יִשְׁאָה הַעֲבֵד פָּנָיו אֶל בַּתְּהַמֶּלֶךְ וְלֹא יַעֲזֵז פָּה.
לֹא נָרְאָה לְהַיִל אֲשֶׁר יַנְוֹד עַבְדָּ לְבַתְּהַמֶּלֶךְ וְתִגְרְשָׁהוּ.

בָּא הַיּוֹם הַשְׁנִי, הַעֲבֵד הַבִּיא אֶת הַסְּנָדְלִים הַצְּחָצִים,
דְּבָשׁ וּמַחְלָב פִּי בַּתְּמֶלֶךְ, וְעִינֵּה חָסֶד, חָסֶד:

– הַנְּ הִיא יָדָעָה סְדֵד הַעֲבֵד, הַלָּא יָדָעָה – הִיא יַאֲהַבָּה . . .
– אֶת הַאֲהַבָּה לֹא מַנְعֵה הָאֱלֹהִים אֶת מַנְעֵה הַעֲבֵד – יַעֲנֵה בְּגָאוֹן . . .
– לֹא תְּרַע עִינֵּה, כִּי יַאֲהַבָּה הַעֲבֵד – תֹּדְבֵּר בַּתְּהַמֶּלֶךְ –
אֶף לְבָה יִיטְבָּ.

– לֹא לְמַעַן הַיְטִיב לְבָה יַאֲהַבָּה – יַעֲנֵה הַעֲבֵד חָרֵשׁ.
חָרָה לְבַתְּהַמֶּלֶךְ וְתִגְרְשָׁהוּ

כברת שאל נסערה בחתה מלך מעל יצועה קרעעה בפונטה
מעליה עירום נצבה על יד האח המבערת החזקה פה ותקרא:

— שא עיניך וחשקני!

שלח העבד ידו ונקר את עיניו.

בגחן נכרכה עליו בת המלך ותקרא פרע:

— חבקני אמצעני אל לבה!

בזורע ימינו הקדפה העבד מעמו ובשמallow ברת את היד
אשר נגעה.

בחיה פצועה השטערה אליו בת המלך משכתחו אל משכחה.
אם נקרא. והערב אל יבא.
האבק נאבק העבד, בשmailto נפטל עם בחתה מלך הפליה
ובليل יום השבי עלי לא יכול להנפשה עוד. חמדת עברה
בשרה, גלים האיפוח, המוי געשו במרקחה. אש לזהת מרבד
ארצה וינס.

ובנווטו גדוף אל האח המבערת שם שבר את ידו השmailto.

עור אלם וגדם העבד לחתה מלך מאו היום. והוא
את ספר כלולותה השיבה לחתנה, ובקר בקר תצחצח את
בעל עבדה.

— לא! — עננה לה העבד קול נאמן.

— ואים הפרחים הרים?

חתת מת מעננה יעקל העבד לעיני בת המלך את לשונו
מתוך פיו.

תרה לבת המלך עד מותה. היא גרשא את העבד מעלה פניה
ומנוח לא מצאה לנפשה. כמו רעל בקרבה לשון עקרב
רגזה, קפיצה תחתית, כמעט אבהה דעתה.

ואל חתנה צotta לאמר. — אשר לא יבא אל ביתה בלתי
ובכליל יום השבי עלי לא יכול להנפשה עוד. חמדת עברה
בשרה, גלים האיפוח, המוי געשו במרקחה. אש לזהת מרבד
ארצה וינס.

ערשה ועיניה רביבי רשות. בברזל תקוץ אגרופיה, פחרק שן.
— יכול תוכל לו, הלא תוכל ושלחה יד
הנפשה — נהמה בת המלך.

ובהלוות חרדות הבהילה את העבד בחצות הלילה. הוא
חרד אליה ריקם, לא סנדלים ולא פרחים.